

LIETUVOS KOMUNISTŲ PARTIJOS

KUPIŠKIO RAJONO KOMITETO

IR RAJONO DARBO ŽMONIŲ

DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

STALINO KELIU

Eina nuo 1946 metų

Kupiškis,

1961 m. sausio 14 d.

Šeštadienis

Nr. 5 (1488)

Kaina 2 kap.

APIE TSKP EILINIO, XXII SUVAŽIAVIMO SUŠAUKIMĄ

TSKP CK Plenumo nutarimas,

priimtas 1961 m. sausio 10 d.

1. TSKP eilini, XXII suvažiavimą sušaukti 1961 m. spalio 17 d.

2. Patvirtinti tokia suvažiavimo dienotvarkę:

1) TSKP Centro Komiteto ataskaitinis pranešimas—pranešėjas TSKP CK Pirmasis sekretorius drg. N. Chruščiovas.

2) TSKP Centrinės revizijos komisijos ataskaitinis pranešimas—pranešėjas revizijos komisijos pirmininkas drg. A. Gorkinas.

3) TSKP Programos projektas—pranešėjas drg. N. Chruščiovas.

4) Apie TSKP įstatų pakeitimus—pranešėjas TSKP CK sekretorius drg. F. Kozlovas.

5) Centrinę partijos organų rinkimai.

TSKP Programos projektą ir TSKP įstatų projektą paskelbti spaudoje.

3. Nustatyti šias atstovavimo TSKP XXII suvažiavime normas: vienas delegatas su sprendžiamuoju balsu nuo 2000 partijos narių ir vienas delegatas su patariamuoju balsu nuo 2000 kandidatų į partijos narius.

4. Delegatai į TSKP XXII suvažiavimą renkami pagal partijos įstatų uždaru (slaptu) balsavimu eilinėse sričių ir kraštų partinėse kon-

ferencijose bei sąjunginių respublikų kompartijų suvažiavimuose. Delegatai į TSKP suvažiavimą nuo Ukrainos, Baltarusijos, Uzbekistano ir Kazachstano kompartijų renkami sričių (krašto) partinėse konferencijose arba kompartijų suvažiavimuose—šių respublikų kompartijų CK nuožūra.

Komunistai, kurie priklauso Tarybinės Armijos, Karinio Jūrų Laivyno, vidaus bei konvojinės apsaugos ir pasienio dalių partinėms organizacijoms, delegatus į TSKP XXII suvažiavimą renka kartu su kitomis partinėmis organizacijomis sričių bei kraštų partinėse konferencijose arba sąjunginių respublikų kompartijų suvažiavimuose.

Komunistai, kurie priklauso užsienyje esančių Tarybinės Armijos ir Karinio Jūrų Laivyno dalių partinėms organizacijoms, delegatus į partijos XXII suvažiavimą renka atitinkamų kariuomenės junginių partinėse konferencijose.

5. Sričių bei kraštų partines konferencijas ir sąjunginių respublikų kompartijų suvažiavimus sušaukti 1961 metų rugsėjo mėnesį. Greta vadovaujančių partinių organų ataskaitų ir rinkimų bei delegatų į TSKP XXII suvažiavimą rinkimų, juose taip pat apsvastyti TSKP Programos projektą ir TSKP įstatų projektą.

IŠ PIRMŲ DIENŲ —

TVIRTAIS ŽINGSNIAIS

DAUG darbščių žemdirbių „Tarybinio pirmo“ kolūkyje. O kur darbštas žemdirbiat, ten ir laukai auksu žėruoja, ten ir

daina vakarais linksminė nuskamba snūduriuotais laukais. „Tarybinio pirmo“ kolūkiečiai rajone pirmuoja. Jie ir pieno daugiausia primelžia, o ir mėsos netrūksta. Pilnos pas juos ir kletys.

Prieš porą metų minėtame kolūkyje savo pasiekimais garsėjo darbšti kaulių šerikė Ona Dragūnaitė. Iš kiekvienos veislinės kaulės mergina išaugindavo po 23 ir net daugiau paršelių. Be to, ji dar išaugindavo ir didžiausią kaulių bekonų. — Puikiai dirba mūsų Onutė,— gėrėjosi ja kolūkiečiai.

Bet staiga apie ją nutilo. Niekas nebekalbėjo, niekas nebesigėrėjo jos pasiekimais. O ir fermoje jos nebebuvo matyti. Kas gi jai nutiko?

— Kažkas su bulvėmis netvarkoje,— kalbėjo kolūkiečiai.—Mūsų Onutė irgi kažkuo kalta...

Ir vėl slinko mėnesiai, bėgo savaitės. Onutė Dragūnaitė ir vėl atsirado kaulių fermoje. Neiškentė mergina—patiko jai dirbti fermoje. Todėl ir grįžo.

—Puikiai dirba Onutė,— vėl su pasididžiavimu kalbėjo apie Onutę kolūkiečiai.

Ir tai, žinoma, tiesa. Onutė dirba, stengiasi. Kaulių ferma jai tapo lyg antraisiais namais.

—Negaliu be fermos,—sako mergina.—Prisimenu, kai man reikėjo kadaise ją apleisti,—vos širdis iš skausmo neptyšo... O, žinot, vis per tą savo jaunystę, nepatyrimą išiveli, kur nereikia... Sunku ir prisiminti...

Kaip ir prieš porą metų, taip ir šiandien Ona Dragūnaitė augina ne tik paršelius, bet ir bekonus.

—Kai neturiu paršelių,—kalba kaulių šerikė,—pasilgstau bekonų... O kai auginu juos, tai vėl pasilgstau paršelių... Užtat ir vienus, ir kitus auginu...

Praėjusiais metais Ona Dragūnaitė nupenėjo 150 bekonų; iš kiekvienos 12 vienkartinį kaulių vidutiniskai gavo po 14 paršelių. Augino Ona Dragūnaitė ir veislinės kaulės.

—Šluo metu prižiūriu 54 bekonus,—kalba kaulių šerikė.—Per parą jie priauga iki 400 gramų... Žinoma, sieksiu geresnių rezultatų...

Ona Dragūnaitė—darbšti, energinga mergina. Jeigu norės—viską pasieks! O tai matyti jau iš pirmųjų šių metų dienų.

Nuotraukoje: „Tarybinio pirmo“ kolūkio kaulių šerikė Ona Dragūnaitė.

V. JOKANTAS

JO ĮSIPAREIGOJIMAI

17,7 PARŠELIO VIDUTINIŠKAI IŠ KIEKVIENOS PRIŽIŪROMOS KIAULĖS PRAEJUSIAIS METAIS GAVO «PIRMOSIOS VAGOS» KIAULIŲ AUGINTOJAS

Antanas Blička.

ŠIMET JIS TAIP PAT PRIŽIŪRI 19 VEISLINIŲ KIAULIŲ IR IŠ KIEKVIENOS VIDUTINIŠKAI ĮSIPAREIGOJA GAUTI PO **20**

KUPIŠKIO LIGONINEI — 20 METŲ

1940 METŲ — PIRMŲJŲ TARYBŲ VAL-

DŽIOS LIETUVOJE GYVAVIMO METŲ —

GRUODŽIO MĖN. KUPIŠKYJE BUVO ĮSTEIG-

TA LIGONINĖ.

Plačiau apie tai skaitykite sekančiame laikraščio numeryje.

Skubiai taisyti

Kur gi valdybos akys?

Neblogą linų darlių pradžiusiais metais išaugino „Sakalo“ kolūkio kolūkiečiai. Jeigu linai būtų buvę laiku nuimti, nušukuoti, sutvarkyti ir pristatyti valstybei—kolūkio kasą tikrai būtų įplaukusios stambios pajamos. Tačiau čia linų sutvarkymui iki šiol niekas nerodo net mažiausio noro: nei linų auginimo grandies grandininkas Jonas Stanyš, nei brigadininkas Vitalijus Mikoliūnas, Donatas Greibus bei Henrikas Jeseckas.

—Sutvarkysime linus pavasarį.

—Spėsime ir tada pristatyti valstybei,—kalbama valdyboje.

Tačiau reikia nepamiršti, kad pavasarį linų šukuoti nebėra laiko—jais „pasirūpins“ pelės.

Nejaugi visa tai nerūpi ir agronomui Birutei Satkūnaitė?

I. LIUCINAS

S. JANONIS

Korespondentų posto nariai

L. Treznickas

„nesnaudžia“

Kai „Mūsų rytojauš“ kolūkio IV brigados arklių šerikė Adelė Jurėnaitė pastebėjo, kad L. Treznickas grobsto visuomeninius daiktus, skirtus arklių šerimui, ji perspėjo jo juokais.

Treznickas norėjo teisintis, bet, nutvertas nusikaltimo vietoje, nebesugalvojo kaip. Už tai šerikės A. Jurėnaitės adresu tokią kalbą išdrožė, kad net iš šalies klausantis ausys linkytų.

Jurėnaitė Treznicką perspėjo nebe kartą, tačiau kolūkio valdyba, revizijos komisija vis dar „nepatobino“ Treznicko nusikaltimų. O laikas bėgtų.

„Nesnaudžia“ Treznickas ir kitur. Jis tvarko kolūkio kontorą: kūrėna pečių, pašluoja. O vakarais kontoras apšildymui skirtas malkas gabena į Nociūnų pieno separatorio punktą. Mat, ten dirba jo žmona, kuri su Kupiškio sviesto gamykla sudarė sutartį, jog į pieno separatorio punktą pristatomą pieną šildys savomis malkomis. Už tai, žinoma, jai atitinkamai apmoka Kupiškio sviesto gamykla.

A. MASYS

L. VARNAS

Korespondentų posto nariai

Žinios

apie pieno gavybą už 1961 m. sausio I dekadą

Eil.Nr.	Kolūkio pavadinimas	Primelžta pieno iš I karvės		palyginus su praėjusios dekados I d. (%) arba (-)
		litrai per dekadą	litrai per dekadą	
1	„T. pirmūnas“	87,7		*0,2
2	„Neris“	60,3		—
3	„Nemunas“	59,2		*0,4
4	„Salamiestis“	55,9		—
5	„Setekšna“	34,1		—
6	„N. gy venimas“	32,7		-0,8
7	„G. Pirmoji“	31,5		-0,2
8	„Pergalė“	29,5		-0,2
9	„Alizava“	27,1		*0,1
10	„Laisvė“	25,8		—
11	„Vienybė“	25,6		*0,2

Viso I grupėje: 43,2 *0,3

1	„Šviesa“	41,4	-0,8
2	„Byčiai“	36,1	-0,2
3	„Pirmoji vaga“	31,5	—
4	„Aukštupėnai“	29,6	—
5	„Antašava“	29,4	-0,5
6	„Žadeikiai“	26,4	-0,2
7	„Pirmūnas“	26,1	-0,1
8	„Aušra“	25,3	*0,6
9	„Noriūnai“	23,6	-0,7
10	„Lėvuo“	23,2	*0,1
11	„Juodpėnai“	21,5	*0,9
12	„Vedrupys“	21,2	-0,1
13	„Pakupys“	21,1	*0,3
14	„Palanga“	17,6	-0,7
15	„Ateltis“	17,0	*0,1
16	„Žalgiris“	15,8	*0,4

Viso II grupėje: 25,4 *0,1

1	„Sakalas“	36,3	-0,4
2	„Bugališkiai“	32,6	—
3	„Adomynė“	31,7	-0,8
4	„Aukštaičiai“	30,5	—
5	„Miturino v.“	28,7	*0,3
6	„Skodlins“	27,0	-0,6
7	„Lukonys“	25,2	-0,5
8	„Mūsų rytojus“	22,6	-0,5
9	„Tiesa“	21,6	*0,2
10	„Svyturys“	19,9	—
11	„M. Melnikaitės v.“	18,7	-0,5
12	„Uoginiai“	18,5	-0,4
13	„Vėlionys“	18,4	—
14	„Pyvesa“	18,2	-0,8
15	„Mituva“	18,2	*0,7
16	„Aizalynas“	16,3	-0,5
17	„Laukminiškiai“	14,6	-0,5

Viso III grupėje: 24,1 -0,2

Viso rajone: 29,5 *0,1

*daugiau
-mažiau

Valstybinės statistikos rajono inspektorius

PRISIIMTUOSIUS

Pagrindinis vietinių Tarybų uždavinys — organizuoti darbo žmones tolesniam liaudies ūkio ir kultūrinio lygio kėlimui, nuolat rūpintis jų poreikiams. Apylinkių Tarybos, jų vykdomieji komitetai, partinių organizacijų vadovaujami, turi nuolat stiprinti ryšius su darbo žmonėmis, organizuoti juos, padėti, kad prisilietų įsipareigojimai žemės ūkio produktų gamyboje būtų įvydyti ir viršyti pirma laiko.

Rajono apylinkių Tarybų deputatų suprantą Partijos ir Vyriausybės kėlimų uždavinių svarbą, stengiasi pateisinti rinkėjų pasitikėjimą; jie žymiai pagerino masinį organizacinį darbą, kasdien vis labiau įsijungia į socialistinį lenktyniavimą. Prie vietinių Tarybų darbo pritraukiama daugiau aktyvo iš kolūkiečių, vietinės inteligentijos tarpo. Iš tokių galima paminėti Gyvakarų (pirmininkas J. Nekšius), Šimonių (pirmininkas S. Baltrušas) ir kt. apylinkių Tarybas.

Apylinkių Tarybos, deputatų dėda daug pastangų kovai su dar pasitaikančiais nusikalstamumo požymiais, t. y. visuomeninio turto grobstymu, pasėlių nuganymu bei kitais žemės ūkio artelės įstatų pažeidimais. Gera šia linkme darbą organizuoja Šimonių, Noriūnų, Adomynės, Puožo apylinkių Tarybos, deputatai. Adomynės apylinkės Tarybos deputatas Stasys Vosylis, Subačiaus — V. Mičiūda, Noriūnų — V. Gabrėnas ir kiti apylinkių Tarybų deputatų yra ne tik aktyvūs vietinių Tarybų darbo organizatoriai bei rėmėjai, bet taip pat ir gamybos pirmūnai, rodantieji gražius asmeninius pavyzdžius darbe.

Apylinkių Tarybų sesijų, vykdomųjų komitetų posėdžių darbe žymiai daugiau pastaruoju metu padeda ir nuolatinės komisijos, jų nariai.

Be pasiektų laimėjimų, ellės apylinkių Tarybų darbe dar pasitaiko ir trūkumų. Silpnai organizuojama priimtų sprendimų vykdymo kontrolė, ne visada pilnai likviduojami išskirti trūkumai, neįgyvendinami pasiūlymai. Tokie faktai pasitaiko todėl, kad ne visada bendrą kalbą randa vietinių Tarybų darbuotojai ir deputatai su kolūkių valdybų pirmininkais. O pastarieji, nežinodami teisingos reikalo esmės, neparemia deputatų iniciatyvos, o kartais net trukdo.

Dar pasitaiko tokių apylinkių Tarybų ir kolūkių valdybų pirmininkų, kurie

Vykdančieji Socialistinius Įsipareigojimus

nekaip negali susitarti dėl raudonųjų kampelių prie gyvulininkystės fermų įrengimo, kultūrinio bei švietimo įstaigų savalaikio aprūpinimo kuru, vaizdinės agitaacijos organizavimu ir kt. Iš tokių pažymėtini lntapų apylinkės Tarybos pirmininkas J. Barzdenys, „Sakalo“ kolūkių valdybos pirmininkas L. Klumka, „Pergalės“ — V. Skorupskis ir kt.

Antašavos apylinkės vykdomasis komitetas net nekovoja su pasėlių nuganymu, bet neprižiūri ir apylinkės Tarybai priklausančio arklio, kuris padarė nemažą žalą kolūkių pasėliams, kolūkiečių pasodybiniams sklypams. Palėvenelės apylinkės Tarybos vykdomojo komiteto pirmininkas A. Galdimauškas, deputatų nesirūpina žemės ūkio pasėlių apsauga — pasėlius mudo arkliu, per juos važinėjama net traktorais ir automašinomis.

Vėželių, Puožo, Palėvenės apylinkių Tarybos mažai rūpinasi kultūrinio bei švietimo įstaigų darbu. Šios įstaigos pavėluotai aprūpinamos kuru, mažai turi inventoriaus, pasitaiko, kad šios įstaigos vadovams tenka dirbti net neremontuotose patalpose.

Svarbi apylinkės Tarybos organizacinio — masinio darbo forma yra veikla per nuolatinės komisijas. Nuolatinė komisija — tai Tarybos pagalbinis organas, kuris, pritraukdamas aktyvą, padeda apylinkės Tarybai ir jai pavaldiems organams įvykdyti savo uždavinius bei kontroliuoti jų darbą.

Viena iš formų, kuria deputatų palaiko ryšius su rinkėjais, yra deputatų atsiskaitymas rinkėjams. Šios ataskaitos — tai viena efektingiausių priemonių apylinkės Tarybos, deputatų darbui kontroliuoti. Tačiau Vilūnių, Vėželių, Palėvenelės apylinkių Tarybose šis darbas atliekamas dar nepatenkinamai.

Tik kruopščiai dirbant su kiekvienu deputatu, galima sutelkti platų aktyvą, kas palengvins apylinkių Tarybų darbą, greičiau galima bus išgyvendinti dar pasitaikančius trūkumus.

P. RAČKAUSKAS
Rajono DŽDT vykdomojo komiteto
vyr. inspektorius

1960 m. lapkričio 5 dieną Kauno turbinų gamykloje „Pergalė“ buvo pagaminta pirmoji lietuviškos konstrukcijos turbina.

Stalinų spaudos šaltinis

Koks sienlaikraštis geriausias?

Kupiškio kinoteatro „Aušra“ patalpose įvyko rajono kolūkių sienlaikraščių apžiūra.

Daugumos lankytojų dėmesį patraukė skoningai apipavidalintas „Pirmūno“ kolūkių kultūros namų sienlaikraštis „Pirtis“. Jau iš apipavidalinimo matyti, kad redakcija tikrai ieško naujovių savo darbe, ji pateikia aktualią medžiagą, drąsiai kritikuoja atsiliekančius. Labai gerai, kad redakcijos nariai pajauirina sienlaikraščio medžiagą foto nuotraukomis.

Medžiagos aktualumu, įvairumu geriausia buvo pripažintas „Nemuno“ kolūkių sienlaikraštis „J komunistai“. Jo skiltyse — daugiausia faktų. Vedamajame straipsnyje parodomi geriausi gamybininkai, pasiekę tikrai puikių rezultatų. Tai karvių melžėjos D. Matekonytė, O. Purkėnienė, laukininkystės darbuotojai G. Burokaitė, J. Rudytė, J. Dyra. Čia pagyrimo už sumanumą darbe susilaukia ir II brigados brigadininkas Marcelinas Žekonis, išauginęs gausų bulvių derlių.

Gana įdomus sienlaikraštis skyrelis „Patarlės“, kuriam už tinginiavimą pliekiami Povilas Dyra, Pranas Basakirskas. Štai keletas patarlių: „Įsėlę kaip „Nemuno“ kolūkių akėčios dirvoje“; „Teisi“ kaip karvių melžėja Elena Brazdžiūnienė“.

Nabloga medžiaga ir „Adomynės“ kolūkių sienlaikraštis „Kolūkiečio žodis“.

Blankiai atrodo, neaktuali medžiaga „Švyturio“ kolūkių sienlaikraštis „Švyturys“, „Žadeikių“ — „Socializmo kelias“.

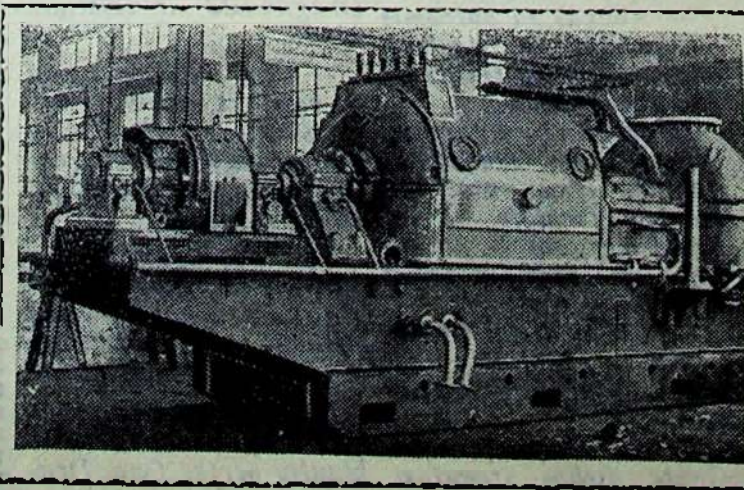
Norint, kad sienlaikraštis būtų įdomus, patrauktus, visi jį noriai skaitytų, redakcijai būtina sutelkti kaip galima platesnį aktyvą.

MŪSŲ MEDŽIAGOS REDAKCIJA

Žinutėje, atspausdintoje „Stalino keliu“ laikraščio 1(1484) numeryje, buvo kritikuota Kupiškio rajono ryšių

kontoros buhalterė O. Rimšienė už darbo draugų apkalbas. Ryšių kontoros viršininkas V. Jan-

čys savo laiške praneša redakcijai, kad šis klausimas bus iškeltas ryšių kontoros darbuotojų susirinkime sausio 15 d.

Per Štai jie — mūsų rezervai KETVIRTĮ — 400 BEKONŲ

Štai ir trečiųjų didingojo septynmečio metų pradžia. Kaip smagu pažvelgti į tai, ką esi padaręs, pagalvoti ir apie klaidas, kad jų daugiau nekartotume.

Mūsų kolūkis praėjusiais metais tikrai žengė tvirtą žingsnį pirmyn, ypatingai gyvulininkystės produktų gamyboje. Tačiau neatsisiga būtų sakyti, kad padaryta jau viskas. Ne. Galėjome ir daugiau pasiekti, ypač kiaulienos gamyboje.

Svarbiausia, neturėjome ankstyvųjų paršelių. Vienkartinės paršavedės buvo atrinktos tik sausio — vasario mėnesiais, o sukerptos — kovo — balandžio ir net gegužės mėnesiais. Tai buvo, žinoma, klaida.

Jau pirmame šių metų ketvirtyje pristatysime valstybei daugiau kaip 400 bekonų, kas sudarys 100 ha arimų apie 30 cent kiaulienos. Dar prieš Naujus metus sukergėme 12 vienkartinę kiaulienų, kurios paršuos vasario — balandžio mėnesiais. Kad šįmet žymiai padidinsime kiaulienos gamybą, abejoti netenka.

Daug dėmesio kiaulių ūkio išvystymui skiria ir artelės pirmininkė Eugenija Nanytė. Kai praėjusiais metais pas mus buvo apsilankęs brangus svečias drg. A. Sniečkus, E. Nanytė pasidžėjo:

— Kiaulės auginsime tik pažangiausiu, grupiniu būdu.

Ir štai vietoje 40 dabar kiaulės laikomos 12 gardų, kiekviename po 20—35 bekonus. Tvarkant gardus, daug mums padėjo statybos brigados brigadininkas Jullus Laucius.

Jei manęs paklaustų, kas artelėje daugiausia naktų nemiegojo, nemirktelėjusi atsakyčiau: Antanas Blieka, kuris iš kiekvienos veislės kiaulės per 1960 metus gavo po 17,7 paršelių.

Kada beužsuktum į kiaulių fermą, čia visada rasi kiaulių augintojus Petrą Stoniką ir Bronių Bagdoną. Praėjusių metų lapkričio mėnesyje P. Stonikas prižiūrėjo 177 bekonus, o gruodyje — 183. Tai žmogus, kuris, gyvendamas už 3,5 km, nežidėdamas blogų orų, tamsių naktų, darbą visada pradėdavo tiksliai pagal grafiką. Dabar P. Stonikas pasitraukė iš mūsų — susirgo. Visi fermos darbuotojai linki jam greitai pasveikti ir tiki, kad jis vėl grįš į mūsų kolektyvą.

Priekaištų reikia padaryti I brigados brigadininkui Danieliui Kazlauskui. Neprisiprašome jo, kad į fermą laiku atvežtų runkelių, miltų. Daug jau susikaupė ir mėsio, sručių, tačiau jų išvežimu į laukus iki šiol nesirūpinama. O juk mėšas, sruotos, sumaišytos su durpėmis, — vertingiausia trąša visuomeniniams laukams.

Gera darbuojasi kiaulių fermoje ir Vytautas Stanionis, prižiūrintis fermoje įrengtus mechanizmus, vežikas Petras Jurkėnas, kiaulių augintojas Liudas Matekonis.

Drąsiai keldami aikštėn pasitaikančius trūkumus, pilnai išnaudodami visus rezervus kiaulienos gamybos didinimui, užtikrintai įvykdysime ir viršysime trečiųjų septynmečio metų uždutis.

DANUTĖ INDRIUNAITĖ
„Pirmosios vagos“ kolūkių kiaulių fermos vedėja

TRUMPAI

Iš vienos dienos pašto

Kiekvieną dieną „MITUVOS“ kolūkių fermose lankosi felčeris-technikas V. Plerpa. Jo rūpestingumo dėka nebeįsitaiko gyvulių kritimų. Reikalui esant, jis gydo ir asmeninius kolūkiečių gyvulius.

A. JASYS

[pabaigą kalimas elna „VEDRAPIO“ kolūkių antroje brigadoje, kuriai vadovauja K. Laurinonis. Prie kultamosios visuomet pamatysi dirbant A. Didžiarieki, J. Dominą, jaunąs merginas D. Audickaitę, G. Varnauskaitę ir kt.

V. KRAUČIUKAS

Nors „MITUVOS“ kolūkių kolūkiečiai ir prašė rajono kultūros skyriaus vadovus, kad jie susirapintų bibliotekos ar klubo skaityklos įsteigimu, tačiau kolūkyje ir iki šiol dienai dar nėra kultūrinės įstaigos. Kodėl gi, draugai iš kultūros skyriaus?

V. Lemaška

KORESPONDENTŲ POSTAI PRANEŠA

Smulkmenų negali būti

— Kada bus žibalo? Kada bus malkų? — taip „Naujo gyvenimo“ kolūkiečių karvių melžėjos klausinėja fermos vedėją M. Vikevičę.

Kad ir kaip bebūtų keista, bet melžėjos tikrai neaprišamos žibalo, nėra malkų. O juk dirbti reikia ir anksti rytą, ir vėlai vakare.

Paprastai bidonai turi būti plaunami šiltu vandeniu. Tai apsaugo pieną nuo greito surūgimo. Štai kodėl melžėjos dabar pačios turi atsinešti iš namų malkų, o taip pat žibalo fermos apšvietimui melžiant karves.

Ar žino apie tai kolūkiečių pirmininkas J. Staigaitis? Žino ir nurodinėja:

— Malkas melžėjos gali atsinešti iš miško.

Štai kaip pirmininkas ir fermos vedėja „rūpinasi“ melžėjomis sudaryti geresnes darbo sąlygas.

Smulkmenų darbe neturi būti — jas reikia šalinti.

M. ZIZIENĖ

Korespondentų posto narys

Nereikia pamiršti ir avių

„Mituvos“ kolūkyje avys prižiūri, augina P. Vaitiekūnas. Tai — nuoširdžiai atliekantis savo darbą, darbštus žmogus. Ėriuodamosios avys atsiveda po du ir daugiau oriukų.

Tačiau kolūkiečių valdyba mažai rūpinasi pašarų išskyrimu, jų kokybe. Po ėriavimosi avims turėtų būti duodama daugiau ir geresnių pašarų. Bet, pavyzdžiui, pašarinių runkelių avims visai neakiriama. O reikėtų, nes kiti pašarai ne kokio, mažai maistingi.

V. JARAUSKAS

Korespondentų posto narys

SAUSIO 14 dieną savo gimimo penkiasdešimtmetį švenčia vienas žymiausių lietuvių tarybinių dailininkų, respublikos nusipelnęs meno veikėjas profesorius Vytautas Mackevičius.

V. Mackevičius gimė 1911 m. Šiauliuose. Mokydamasis Kauno meno mokykloje, būsimasis dailininkas drauge su grupe šios mokyklos auklėti-

Vl. Jasinskas

JIE — JUODŽIAUSIA MŪSŲ ŽEMĖS DĖMĖ

(Pradžiai Nr. 97(1479)).

nienė ištisas dienas stankiojo iš kampo į kampą, nekur neradama vietos ir ramybės. Ašaros ir deginantis skausmas — tai buvo viskas, kuo ji gyveno. Pagaliau ir visai ištuštėjo sodyba...

— Atėjo vieną dieną Kazys Jakštas, — pasakoja Julė Paberžienė, — ir sako: „Imk pakvietimą; tai vyrui, tegu ateina į valsčių...“ Ką darys, — eina vyras. Bet kai išėjo, taip ir dingso...

Vyro, žinoma, Julė Paberžienė nesulaukė. Kankinama nežinios ir baltos nuojaustos, vieną rytą išsiruošė į miestą. Užėjo pas savo kaimyną Petrą Graičiūną. Tas pažūrėjo į ją, pažūrėjo ir sako:

— O tu prisim. Poberžien, kai tavo vyras plnigus bolševikams po kaimą rinko?..

— Tai kaip gi nerinksi, jei reikėjo, — bandė kalbėti moteris.

— O tu atsimeinė, kad aš jam sakiau, jog tu mane pamiršei?

Atviras laiškas

IRENA, KODĖL PABĖGAI?

Skaitlingas rajono statybos-remonto kontoros darbininkų kolektyvas. Kaip ir pridera, į atsakingiausius, sunkiausių darbo barus vis daugiau ateina dirbti komjaunuolių, jaunimo.

Tikrai buvo džiugu, kai beveik prieš metus laiko šis darnus darbininkų kolektyvas pasipildė dar viena komjaunuole — Irena Kalvelyte pareiškė pageidavimą išmokyti mūrinių amatų.

Administracija, pasitarusi su komjaunimo organizacija, komjaunuoliais, Tavo pareiškimą sutiko su pritarmu, ir tu buvai priimta į mūrinių mokymo pareigas.

Išmokusi amato, per visą vasarą dirbai mūrinių brigadoje prie blokų fabriko statybos. Greitai įsivainai mūrinių specialybę ir dirbai tikrai neblogoi. Už gerą ir stropų darbą buvai apdovanota pinigine premija, Garbės raštu. Statybos-remonto kontoros vadovai, komjaunimo organizacija statė Tave pavyzdžiu darbe kitiems statybininkams, darbininkams. Teigiama apie Tave buvo rašoma ir mūsų sienlaikraštyje „Statybininkas“.

Tačiau kaip nustebome, sužinoję, kad Tu nei iš šio, nei iš to padavei pareiškimą, norėdama palikti tą kolektyvą, kuris Tave mokė, padėjo, patarė, rūpinosi Tavimi. Kur Tavo komjaunuoliška pareiga, jaunystės ryžtas, jeigu, palikdama draugus, drįsti dar teisintis, kad gauni „lengvesnį darbą“ rajono ligoninėje? Apsidairyk, pagalvok: argi tokiais siekais gyvena šiandieninis jaunimas, ypačiai komjaunuoliai? Juk komjaunimo bilietas įpareigoja kiekvieną komjaunuolį būti ten, kur jis labiausiai reikalingas, kur nežinančios nuovargio jaunos rankos sėkmingai užbaigs šviesaus komunizmo rūmo statybą!

Nors dalinai Tavo pasielgimą būtų galima pateisinti, jei būtumei palikusi šį kolektyvą esant sunkioms darbo sąlygoms. Bet dabar, Irena, pasitraukei, ieškodama lengvos, „baltos“ duonos, nenorėdama nugalėti tikrai nežymių kasdienių sunkumų.

Rimtai pagalvok, Irena. Dar nevēlu, kartą suklydus, šią klaidą atitaisyti.

V. MASILIONIS

Statybos-remonto kontoros plėtinės partinės org. sekretorius

V. RIDIKAS

Statybos-remonto kontoros plėtinės komjaunimo org. sekretorius

V. Mackevičius

pozicijos, jubilatas taip pat tapo portretus, peizažus. Jo teptukui priklauso žymiausių lietuvių dramaturgo ir režisieriaus B. Dauguviečio, rašytojo J. Baltušio, skulptoriaus J. Mikėno portretai.

Nuo pirmųjų pokario metų V. Mackevičius dirba pedagoginį darbą Dailės institute, o nuo 1953 metų paskirtas šio instituto direktoriumi.

Savo penkiasdešimtmetį dailininkas sutinka kupinas naujų karybinių planų ir sumanymų.

—25—

Į komendantūrą juos atvarė Petras Bekevičius. Tai Petro Graičiūno sesers Marijos vyras. Žodžiu, atitiko kirvis kotą.

Suimtųjų tarpe taip pat buvo iš to paties kaimo kilęs Navickas.

— Sušaudyti! — suriko komendantas Liovē.

Petras Graičiūnas pritariamai linktelėjo galvą.

Abu sūnus buvo sušaudyti. Alekšos sodyba apmirė. Likusi viena, Alek-

—26—

Nesusikalbėjo tą dieną moteris su Petru Graičiūnu — įmetęs gerokai buvo. Kitą dieną ji pas jį atsiradosu pareiškimu rankoje.

— Pareiškimą atnešiau, kalmynėli...

— Koks aš tau kalmynas!.. Danguj dievas, aš — ant žemės! O vyras neišels gyvas!

Ir čia, prie verkiančios moters akių, suplėšė pareiškimą.

Ėjo dienos, slinko savaitės. Naktims vis tratėjo kulkos vaidžiai ir šautuvai. Tas prakeiktas trenksmas varė žmogų iš proto. Vis daugiau ir daugiau pažįstamų, kaimynų, draugų, pakirsti fašistų kulų, susirasdavo sau amžinąjį guolį ant žydų ar tuo metu vadinamų laisvamanių kapų...

Kartą Paberžienę pastekė žinia, kad kažkur tai išvykęs Petras Graičiūnas. Moteris apsidžiaugė ir tuoj pat išskubėjo Kupiškį. Paliko ten pareiškimą. Graičiūno nebuvo, nebuvo kam jį plėšyti.

Ir štai ji grįžta namo. Pakelyje sutinka Graičiūno seserį — Mariją Bekevičienę.

— Tai jau grįžti namo? — užkalbina ją.

— Grįžtu... — atsako Paberžienė, vos slėpdama savo neapykantą.

— Tai tavo vyro nebėra... Gera, kad ir sušaudė. Reikia visus jus sušaudyti.

Nieko jam neatsakė Paberžienė. Ką atsakysi? Koks brolis, tokia ir sesuo. To pačio raugo abu prilakę!

...Per stebuklus išvengė mirties Paberžienės vyras. Žinoma, Graičiūnui, Bekevičiams labai tai nepatiko.

—27—

* * *

Po Didžiojo Tėvynės karo Petras Graičiūnas iš Kupiškio dingso. Dingo iš savo kaimo ir kiti du Graičiūnai — Vytautas ir Algis. Pastarieji nespėjo vokiečių okupacijos metais prisisotinti žmonių kančiomis, tai nors po karo atsigavo banditaudami. Padėjo jiems giminaitė Nijolė Bekevičiūtė, kuri buvo gana nebloga ryšininkė. Alekšienė iš Bulkaucų kaimo sako, kad ir dabar dar ši mergina kartais apsirėngia banditų prigrobtais drabužiais.

Tačiau bene labiausiai Bekevičių kaimynai juokiasi štai iš kokio fakto...

Sekmadienis. Religiniai žmonės skuba į bažnyčią. Jų būryje šmėkšteli Petras ir Marija Bekevičiai. Reikia pasakyti, jie labai religingi, pasakoja, kad ir į vestuves jų neprikviesi, jei jos bus ruošiamos be bažnyčios...

— Žūrėkit, Petriukas su Maryte išsiruošė bažnytėn, — neiškenčia vienas kitam neparodę kaimynai.

Kai kuris kaimynas neiškenčia, matydamas du kailinuosius pasipūtėlius:

— Tai jau ne Marytė ir Petriukas. Tai — Kojma su Kojmiene eina...

Pasirodo, jie ir dabar dar nešioja nužudytųjų žmonių drabužiais.

* * *

Kartą šie klerikalai ir buržuazinių nacionalistų rėmėjai apskelbė visam kaimui:

— Karas, kalmynėli! Birželio 1 dieną tikrai prasi-

—28—

dės... Pirkit druską, branglejii!

Ar pirkto kaimynai druską — sunku pasakyti, tačiau Bekevičiai tiek jos prisipirko, jog nebeišlaikė lubos ir įlūžo...

* * *

Istojo kalmynės sūnus A. Pakėnas į pionierių organizaciją. Atbėgo uždususi Bekevičienė:

— Ar žinai? Ar žinai, ką tavo zenklis daro?..

— O ką gi jis daro? — nustebė moteris.

— Į pionierius įsirašė! Jau baigta, jis kilpos nebeišvengs. Bet kam tau, motinai, už savo vaiką galvą prarasti? Nešk virves, išvaysim mes jam pionierius!..

Sumušė berniuką prigąsdinta motina. O dabar galisi:

— Tamsi buvau, o ir banditų baista bijojau. Na, bet aš savo klaidą ištaisysiu...

Bekevičiai nedovanotinai nusikalto prieš savo kalmynus. Tik labai skaudu ir pikta, kad jie tuo pačiu nesąžiningu keliu stuma eiti ir savo vaikus. Toks pavyzdys — Nijolė Bekevičiūtė. Buvo banditų ryšininkė, vėliau dirbo Šepetos durpių-kraiko gamyklos krautuvės vedėja. Padarė trūkumą. Tačiau, padedama tokio pat buvusio banditų ryšininko Vaitiekūno, padarė darbininkų tarpe rinkliavą ir trūkumą padengė.

— Ech, kad mes būtume žinoję, su kuo turime reikalą... — kalba dabar darbininkai.

Dabar ji dirba geležinkelio devinto kelio pto sąskaitininke. Vėl visokie nesklandumai, bet vis dar kažkaip laikosi... Blogu keliu suka mergina, labai blogu...

Tai tik maža Petro Graičiūno ir jo giminų nusikaltimų dalelė. Bet ar papasakosi apie viską?..

(Pabeigta).

DEL KOLŪKIEČIŲ PENSIJŲ SENATVĖS IR LIGOS ATVEJ AIS

Kolūkiams organizaciniai ir ekonomiškai sustiprėjus, pribrendo reikalus sutvarkyti kolūkiečių pensijas senatvės ir ligos atvejais, tą įteisinant kolūkiečių visuotiniuose susirinkimuose priimtais nuostatais.

Žemiau spausdinami pavyzdiniai nuostatai, kuriems pritarė Lietuvos TSR Socialinio aprūpinimo ministerijos kolegija 1960 m. spalio 26 d. posėdyje ir kurie jau įgyvendinami Kauno, Šakių, Lazdijų ir kai kurių kitų respublikos rajonų kolūkiuose. Ten jau praktikuojamas kolūkiečių pensijavimas.

Kolūkių valdyboms rekomenduojama apsvastyti šiuos nuostatus brigadose ir, atsižvelgiant į kiekvieno kolūkio esančias ekonomines ir kitas sąlygas, reikalui esant, įnešti pakeitimus ir papildymus bei pateikti šiuos nuostatus priimti visuotiniam kolūkiečių susirinkimui.

Kolūkiečiai, partiniai ir tarybiniai darbuotojai kviečiami dėl šių nuostatų pasisakyti „Stalino keliu“ laikraščio puslapiuose.

Pavyzdiniai nuostatai

dėl kolūkinio pensijų skyrimo ir mokėjimo tvarkos

I. BENDRIEJI DĖSNIAI

1. Žemės ūkio artelės nariams pensijas skiria ir išmoka kolūkio valdyba.

2. Kolūkio valdyba, sutinkamai su šiais nuostatais, nustato mėnesinės pensijos dydį pinigais (darbadieniais)*, atsižvelgdama į kolūkiečio dalyvavimą kolūkinėje gamyboje.

3. Pensijos skiriamos senatvės, invalidumo ir maitintojo netekimo atvejais.

4. Priskaičiuoti pensijos pavidale pinigai (darbadieniais)* apmokami ta pačia tvarka ir tais pačiais terminais, kaip ir atlyginimas kolūkiečiams už darbą.

5. Pensininkams, dirbantiems kolūkyje po pensijos paskyrimo, pensija mokama pilna, nepriklausomai nuo atlyginimo, kurį jie gauna už darbą kolūkyje.

6. Nedarbingiems kolūkio nariams, neturintiems pragyvenimo šaltinio ir neišdirbusiems dėl pateisinamų priežasčių šiuose nuostatuose numatyto stažo kolūkinei pensijai gauti, kolūkio valdyba gali, kiekvienu atskiru atveju, skirti mėnesines pašalpas arba teikti kitą paramą, kurių dydžius ir išdavimo tvarką nustato kolūkio valdyba.

7. Kolūkio valdybos sprendimas pensijos ar pašalpos skyrimo klausimu gali būti apskųstas visuotiniam kolūkiečių susirinkimui.

II. SENATVĖS PENSIJOS

8. Senatvės pensiją turi teisę gauti kolūkiečiai — vyrai, sulaukę 65** metų, o moterys — 60** metų, ta sąlyga, jei jie turi reikiamą

kolūkinio darbo stažą, kurio dydis nustatomas priklausomai nuo to, kada jis sulaukė minėto amžiaus:

a) asmenims, kurie nurodyto amžiaus sulaukė iki 1956 m., senatvės pensijai gauti reikalingas 4 metų kolūkinio darbo stažas;

b) asmenims, kurie nurodyto amžiaus sulaukė arba sulauks po 1956. I. I d., šio punkto „a“ papunktyje nurodyto stažo reikalavimas didinamas skaičiumi metų, kurie praėjo po 1956. I. I d., iki jam sulaukiant reikiamo (65 — 60) metų amžiaus. Tačiau visais atvejais iš vyrų nebus reikalaujamas didesnis kaip 25, o iš moterų — 20 metų kolūkinio darbo stažas.

9. Senatvės pensijos skiriamos 60 proc. vidutinio uždarbio (darbadienių vidurkio)*.

III. INVALIDUMO PENSIJOS

10. Kolūkio nariui turi teisę gauti invalidumo pensiją. Ji skiriama invalidumo laikui. Priklausomai nuo darbingumo netekimo laipsnio kolūkio nariui — invalidui skirstomi į tris invalidumo grupes: I, II, ir III.

11. Invalidumo grupės ir priežastis nustato rajonų gydytojų darbinės ekspertinės komisijos (GDEK); sutinkamai su GDEK, komisiją nukreipia kolūkio valdyba tik tuo atveju, jei jie turi teisę gauti pensiją pagal šiuos nuostatus.

12. Invalidumo pensijos skiriamos netekus darbingumo dėl:

a) darbinio suluošinimo arba profesinio susirgimo —

I, II, ir III grupės invalidams; b) bendrojo susirgimo — I ir II grupės invalidams.

13. Kolūkio nario invalidumas laikomas kilusiu dėl darbinio suluošinimo, jeigu invalidumą sukėlęs nelaimingas atsitikimas įvyko:

a) atliekant darbo pareigas (tame tarpe ir komandiruotės metu), o taip pat vykdant kurįs nors veiksmus kolūkio interesais, kad ir be vadovybės pavedimo;

b) einant valstybines arba visuomenines pareigas, o taip pat atliekant tarybinių, partinių ar visuomeninių organizacijų specialias užduotis, nors tos užduotys ir nebūtų susietos su pagrindiniu darbu;

c) atliekant TSRS piliečio pareigą — gelbstint žmogaus gyvybę, apsaugojant valstybinę bei kolūkinę nuosavybę, o taip pat apsaugojant socialistinę teisėtumą.

14. Invalidumo pensijos dėl darbinio suluošinimo arba profesinio susirgimo skiriamos nepriklausomai nuo turimo kolūkinio darbo stažo.

15. Invalidumo pensijos dėl bendrojo susirgimo skiriamos tuo atveju, kai besikreipiantis pensijos kolūketis turi reikiamą kolūkinio darbo stažą.

16. Kreipiantis invalidumo pensijos kolūkiečiams, tapusiems invalidais nuo bendrųjų priežasčių, kurių amžius, iki kreipiantis pensijos, neviršija 25 metų, reikalingas sekantis kolūkinio darbo stažas:

Amžius į pensiją išėjimo metu	Reikalaujamas stažas metais	
	Iš vyrų	Iš moterų
Iki 20 metų	1	1
nuo 20 iki 22 m.	3	2
nuo 22 iki 25 m.	4	3

*) Kolūkiuose, kur darbo ir darbo atlyginimo apskaita vedama darbadieniais, pensijos skiriamos taip pat darbadienių forma. Kolūkiuose, kur darbo apskaita vedama pagal išdirbio normas, o atlyginimas mokamas pinigais, skiriamos piniginės pensijos.

**) Visuotinis kolūkiečių susirinkimas, atsižvelgiant į kolūkio ekonomines galimybes, priimdamas šiuos nuostatus, gali nustatyti kitą amžių senatvės pensijai gauti, siekiant pirmoje eilėje aprūpinti pensijomis senesnio amžiaus ir faktiškai nedarbingus kolūkiečius.

(B. d.).

Sportas

KUPIŠKĖNAI — KREPŠINIO

VARŽYBŲ NUGALĖTOJAI

VI. Rekašiaus vardo vidurinės mokyklos sporto salėje vyko LTSR XVI moksleivių spartakiados zoninės krepšinio varžybos. Jose dalyvavo Ariogalos, Anykščių, Pakruojo, Pandėlio, Šeduvos, Ramygalos ir Kupiškio VI. Rekašiaus vardo vidurinių mokyklų berniukų bei mergaičių krepšinio komandos.

Sausio 4 d. prasidėjo pirmieji susitikimai. Ariogalos merginos aukštu rezultatu (117:10) nugalė pandėlietes. Ramygaličiai nesunkiai įveikė pandėličius (65:44), pakruojiečiai — ariogaličius (98:63), o pakruojietės — anykštietes (65:47).

Stebint gausiam žiūrovų skaičiui, Kupiškio krepšininkės (Dulksnytė, Galinytė, Varnauskaitė, Mikuckaitė ir Kaminskaitė) tiesiog sutriuškino ramygalietes (86:19).

Po sėkmingo mergaičių starto sekė berniukų komandos (Jurkštas, Linartas, Samulionis, Daukša, Janulionis ir vėliau — Dravidžius) sunki, tačiau pelnyta pergalė prieš Anykščių krepšininkus (70:66).

Toliau seka susitikimai pusfinaliuose. Šį kartą mergaičių komandai teko sunkus varžovas — pakruojietės. Tai trečias šių komandų susitikimas zoninėse varžybose. 1959 metais Biržuose ir 1960 metais Kėdainiuose prieš pakruojietes kupiškėnės pralaimėjo. Ir štai vyksta trečiasis susitikimas. Kas laimės? Visą laiką vyko įtempta kova. Rezultatas svyruoja tai vienos, tai kitos komandos naudai. Žaidėjos jaudinasi, daro daug klaidų. Už asmenines pažangas aikštę palieka gerai žaidusi Galinytė, vėliau Mikuckaitė ir Dulksnytė. Jas pakeičia Sasnauskaitė, Jasinskaitė, Velksrūtė. Galutinė varžybų pasekmė — 57:49 kupiškėnių naudai.

Dramatiška kova vyko aikštelėje, kai susitiko VI.

Rekašiaus vardo ir Pakruojo vidurinių mokyklų berniukų komandos. Tai buvo vienos iš įdomiausių varžybų, vykusių bei kada anksčiau Kupiškyje. Iki rungtynių pabaigos likus 10 sekundžių — rezultatas lygus. Kamuolys pas pakruojiečius. Kartu su teisėjo švilpuku, skelbiančiu rungtynių pabaigą, aikštelės teisėjas fiksuoja Daukšos prasižengimą. Tai buvo didelė taktinė klaida, suteikusi Pakruojo komandai galimybę laimėti rungtynes jau pasibaigus jų laikui. Tačiau iš dviejų baudos taškų pakruojiečiai nepelnė nei vieno. Skiriamas papildomas 5 minučių laikas. Čia kupiškėnai ir užsitikrino sau pergalę rezultatu 100:91.

Tuo tarpu mergaitėms „skersai kelio“ stojo pajėgi Ariogalos krepšininkių komanda. Savo finalinį susitikimą su ariogalietais jos sužaidė blankokai. Vis dėlto varžybas laimėjo rezultatu 41:38. Berniukai palyginti nesunkiai finale laimėjo prieš ramygaličius (104:44).

Varžybos pasibaigė. Lietuvos TSR Švietimo ministerijos atstovas J. Žičkus VI. Rekašiaus vardo vidurinės mokyklos krepšinio komandoms — zonių varžybų čempionams — įteikė Pagyrimo raštus.

Tenka pažymėti, kad šiais mokslo metais mūsų krepšininkės dar niekam nepralaimėjo, nors turėjo nemažą susitikimų. Tik vienas rungtynes (prieš Kauno Politechnikos instituto hidrotechnikos fakulteto vyrų komandą) pralaimėjo berniukai nedideliu taškų skirtumu. Reikia pažymėti gerą Jurkšto, Linarto, Samulionio, Dulksnytės, Varnauskaitės, Mikuckaitės, Galinytės, Sasnauskaitės ir kt. žaidimą. Pagrindiniai berniukų ir mergaičių komandų žaidėjų baigė vykdyti antrojo atskyrio reikalavimus.

K. DUBINSKAS
Varžybų teisėjas

Redaktorius S. ZAUKA

Pirmadienį, sausio 18 d. 19 val. KULTŪROS UNIVERSITETE (t. t. „Aušra“ patalpose): 1. Pasakaita apie tarptautinę podėį (paakaitė) mokytoja B. Masytė. 2. Meninis kinofilmas. Dalyvauja visuomeninių-politinių mokelių fakulteto klausytojai.

Universiteto taryba

Pamėstą Kupiškio rajono „Vėžionių“ kolūkio apvalų antpaudą laikyti negaliojančiu.

VI. Rekašiaus vardo vidurinės mokyklos XI klasių moksleiviai giliai užuojautą reiškia mokytojai Sasnauskui Vladimirui, jo mylimai mamytel mirus.

Kupiškio darbininkų jaunimo vidurinės mokyklos VII klasių moksleiviai giliai užuojautą reiškia klasių vadovui mokytojai Umbrasui Vytautui dėl jo tėvelio mirties.

Mūsų rajono

MOKYKLOSE

Rašytojo M. Sluckio knygos „Geri namai“ aptarimas įvyko VI. REKAŠIAUS vardo vidurinėje mokykloje. Aptarimą surengė literatai. Pasisekė nemaža moksleivių. Dramos būrello nariai atliko porą inscenizacijų pagal šią knygą.

V. JAUNIŠKIS
A. PETRONIS

Neteko nuobodžiauti žiemos atostogų metu ŠIMONIŲ vidurinės mokyklos moksleiviams. Vadovaujami mokytojo B. Barausko, jie treniravo stalo tenis, surengė šachmatų varžybas. Geriausiais šachmatininkais pripažinti K. Sabaliauskas, P. Grucė ir V. Kepalas.

V. ŽEKONIS
Žurnalistų būrello narys

BRAZILIJA. Šimtai tūkstančių metalurgijos pramonės darbininkų paskelbė streiką, kurie paraližavo visas metalurgijos šakas San-Paulo mieste. Streikuojantieji prašo padidinti darbo užmokestį. Nuotraukoje: streikuojantieji prie įmonės vartų.

Sinehua foto agentūra

STALINO KELIU

4 psl. 1961 m. sausio 14 d.